

ÁLLATOK VÉDELME.

A KOLOZSVÁRI ÁLLAT-VÉDŐ-EGYESÜLET

Szerkesztőség:

SZÉCHY-VILLA

I. EMELET

hová a kértatok, tudakozódások, előfizetések küldendők.

HAVI KÖZLÖNYE.

Szerkeszti:

SZÉCHY KÁROLYNÉ LORENZ JOSEPHINE,

az Egyesület elnöke.

Tagoknak

tagsági díj fejében jár

Előfizetési ár:

Egész évre 1 ft — kr
Fél „ — „ 50 kr
Számunként 10 kr.

Harmadik évfolyam.

Kolozsvár, 1898. márczius 1.

6. szám

PAUL DE SAINT-VICTOR A POSTAGALAMBOKRÓL.

Az Á. V. E. februári száma Victor Hugó egy versét közli a lóhusról; ez eszembe juttatott egy másik költeményt, mely szintén a 135 napos ostrom alatt keletkezett és a *postagalamboknak* igazán költői dicsérete. Fr. Sarcy, „Páris ostroma“ című könyvéből (VII. f. 2. rész) vettem e költeményt s fordításban, egy kis előszóval ellátva ide mellékelem.

1870. szeptember 19-én a német hadak tökéletesen körüzárták Páris. Szásharminczöt napig tartott a megszállás s ez idő alatt a rengeteg város lakossága alig kapott hírt a külvilágról. Pedig nagyon szeretnék volna tudni, mi történik odakint? Hogy vannak a nők, a gyermekek, kiket a háboru hírére vidékre szállítottak? Fegyvert fog-e a nemzet, hogy megszabadítsa ostromlott fővárosát?

Képzeltető, milyen hálás szeretettel fogadták a messze földről érkező postagalambokat. Egész Páris érzését fejezte ki *Paul de Saint-Victor* e gyönyörű, prózában írott költeménye:

„A vérben és tűzben uszó óriási bárka galambjai ezek. Légi utjuk szeliden hajló íve a szívárványt jelenti, a zivatar végét. Szárnyuk csapása a nemzet szívének dobbanása. Mennyi köny, mennyi csók, vigasztalás és remény száll le hozzánk tollaikon, melyeket átnedvesített a hó, megtépett a rabló madár. Midőn fészükbe visszatérnek, ezer emberi fészékbe hoznak buzdítást, új életet. Soha inkább, mint most: igazán a szeretet madarai. — Mint északon a gólyák, mint Velenczében a galambok, megérdemlik, hogy szent állatokká legyenek. Gyűjtsük, ápoljuk fiókaikat és fajukat templomfödél alatt tenyészük tovább. Ennek a nagy ostromnak, mely párját ritkítja a világtörténelemben, költői emlékei lesznek ők. Ha majd leszálnak kertünkbe, utcáinkra, megemlékezünk arról az időről, midőn ennek az egész óriási városnak

minden vágyát, reményét ezek a kis szárnyak emelték. Órizzük kegyelettel ezeket az áldott állatokat. — Hosszu ostroma alatt nem engedte Velenceze, bár százsorta nyomorultabb helyzetben volt, mint Páris, hogy valaki a szent-márk-téri galambokhoz nyuljon. Szükében voltak már a buzának, egy darab kenyérért birokra mentek az emberek, de a galambok mindennap megkapták eledelüket! Az éhhalállal küzdő Velenceze magtáraiból az utolsó gabonát galambjainak adta.

Szelek, hirdessétek nagy bánatunkat!

Kicsiny madár, vidd el szívünk szavát!

Igy kiáltanak a megkínzott emberek Hugó Victor J. dalában.

A költő e képe eleven, kedves valósággá lett. A szelek elhordják végig Franciaországon, Páris nyomorát és reményeit; a madarak pedig hozzák azóktól, a kik tőlünk távol estek, szerető szívünknek egy-egy szavát.

*

»Victor Hugó egy verse a . . . lóhusról« című cikkre pedig megjegyezhetem, épen Sarcey említett munkája alapján, hogy lóhus Párisban mindvégig volt, szegény és gazdag egyaránt azt ette, azzal a különbséggel, hogy a szegények ingyen kapták. Marhahúst már decemberben senki sem ehetett, (t. i. frisset), mert az a 40 ezer ökör, melyet az ostrom előtt Párisba hajtottak, a gondatlan kezelés folytán egy szálig elpusztult. Egyéb állatok husát, így például a patkányokét, urak vendéglőkben cinikus tréfából ették.

Hamvas József.

A csekélynek irgalom adatik.

Böler. 9. 7

*

Nem működünk jobban magunknak, mintha másokért működik.

Engel. J.

*

A nemeslelkű ember azt teszi, a mit szive parancsol.

Shaftesburg lord.

*

Az állatokkal való kegyetlen bánásmód ellenkezik az embernek saját magához való kötelességével.

Kant

*

Az *irgalmasság* a vallás célja, az erények lelke és a törvények legbelsőbb magja.

Bossuet.

A poloska.*)

— Rimes próza. —

Makámát írni — mint Abu-Mohammed Kazim Ben-Ali Ben-Mohammed Ben-Othman *Hariri* — nem tréfa dolog; — annyi, mint: repülni gyalog, — s ki egyszer ebbe fog — nagy veszedelem érheti: — lábát ízibe megütheti, — orrát is betörheti. —

Mindazonáltal én megkísértem, — úttörőnek bukni is érdem; — aztán meg nem szabad-e, kérdem — prózát versben írni — már így ni! — mikor annyi verset írnak prózában — a két nemes magyar hazában, — de kivált mostanában!

No tehát a csimaz vagy poloska — legyen lelkesedésem poczka, — a tárgy legalább nem ócska; — pedig ez is tesz valamit nálunk — hol annyi az ütött kopott — nem mondom, lopott — hogy csupa zsidvásárban járunk. —

Aztán hisz tárgyam elég klasszikai: — szúnyog, csimaz egymásnak *vér*-rokonai, — s ha Virgil az elsőt megénekelte, — Poloska, jövel te!

Van egy, ki millió — az ő neve légió; — eredetileg szőke faj, — mint a vaj; — de ha más ég alatt meghonosul, — mások vérén megpotrohosul: — barnára fajul akkoron — mint a csöp-pentett . . . korom. —

Világosság élő magzatja — Kant is megmondhatja*); — de szereti a sötétséget — philanthrop céljai végett. —

Külsejét a mi nézi, — rajta ugyan kevés a vitézi, — arca penészesen úriás, — termete sem igen daliás — háta pedig kifelé görbe, — karcsúsága átmegy a körbe, — noha pánczéllal is bír — mint egy kúrazir, — evvel azonban nem mellét fedezi, — hátát védelmezi. —

Van továbbá neki jó fegyvere, — csipni, szűrni ugyan tud vele, — hanem a mivel ellenséget űz, — nem annyira fegyver, mint a . . . bűz. — Egyik erénye a háziasság, — nincs vériben a zajos vigasság, — nem zavar egy könnyen rendet. — nem tör csendet; — természete birkai békes, — türelemmel ékes. — oly józan, oly éber — mint egy héber. —

Éji magányban, rejtve működik — tiztől circiter ötig, — feláldozza szende nyugalmit, — nem is üt semmi lármát, — virrasztja az emberiség álmát. —

Nappal azonban visszavonul, — (gondolom: ir, tanul,) — önlelkibe mélyed, — keresi a rejtve levő mélyet — mint egy philosoph. Ah — nincs kérvet, szófe, — nincs ágynyiladék —

*) Ezt *nem* állatvédelmi szempontból, közöljük; és nem mi vezetjük e tisztelt állatot az irodalomba: tette ezt a mi nagy Arany Jánosunk ragyog humorával.

*) Kant a poloskák szaporodását a világosság befolyásának tulajdonítja ezért hálószozája ablaktábláit nappal sohase engedte fölnyitni. (Heine.)

vagy falhasadék — oly mélyen, magasan — hova ő be ne hasson, — mit föl ne kutasson. —

Különösen tetszik neki — minden a mi régi, — vagyon ahöz privát guszta, — ő annak született antiquariusa. — G, önyörködik a művészetben, — festett szobában, képkeretben, — nagy hajlamot érez rája, — van saját műiskolája, — s ha eljön az est — ő maga is fest. —

Hát még minő kedélyes! — kivált mikor éhes, — szárnyával arcod gyöngén legyezi — mialatt véred veszi. — Soha sem ereszkedik nyílt csatába, — ha kergeted gyors neki a lába, — eltűnik egy percz alatt — mint a villám s gondolat; — de legott visszatér, — noha engedelmet se kér, — gallérodba ragad, — s teszi a nyakad! — aztán megint ill' a — berek! mint az ügyes guerilla, — meglapul az egész kamarilla.

Tulszerénység neki nem kenyeré, — nem várja hogy hiják szépen: gyere! — hova egyszer vendégül beférkezik, — onnan ugyan szűrit többé ki nem teszik. — Egyébiránt nagyvárosban született, — lenézi a nomád életet; — paplan alatt jobb szeret hálni — mint rusticálni. —

Hazája művelt Európa, — szerelmes a civilizatióba; — s míg honn marad a tábor törzse, — mindig előbb nyomul előrse — szárazon úgy, mint vizen át; — neki találták fel a gőzmasinát: — nyugat felől keletre vándorol, — békésen hódít, még nem is porol.

Mint polgár: cosmopolita, — ő nem mondja: »si est vita — non est ita«; — hanem megindul apraja, véne — hazát keresni ott »ubi bene«. — Bú nélkül hagyja el az ősi lakot, — és mint madár, ha elejt egy fűmagot — dúsan tenyész föl a meddő kopár: — csimazból is elég egy pár. —

Kiválóan ügyes telepedő: — ha egyszer ráülhet övé a lepedő, — lepedővel az egész nyoszolya, — aztán a ház légkisebb zugolya; — pár nap múlva hemzseg a gyarmatos, — ha nem teszik, pusztuljon a lakos! —

Nincs korlátozva bizonyos geogr. fokig, — minden klimát azonnal megszekik, — s ne félj hogy elszökik! — nem háborgatja ily könnyelműség, — jelleme a ragaszkodó hűség.

Bármely idegen elembe' — teszi magát otthonos kényelembe, — ősi szokásit el nem hagyja, — vérit soha meg nem tagadja, — nem alkalmazza senkihez magát: — a ki vele van, tőrje a szagát! —

Legörömebb útfélen tanyáz — hol fogadó van, vagy más efféle ház, — és, mint jámbor apáink régen — kapva kaptak az új vendégen — mindenki iránt megelőző, — vele bételni se' győző. — Így terjeszti dicső faját, — viszi a civilizatio zászlaját — őrszemeit előre kitolva, — hátrál előtte barbárság, bolha, — ez kénytelen el-el'ábóni: — »veteres migrate coloni«! — s megújul a világ, ez az ócska; — no tehát: for ever, poloska! . . .

V. ifjúsági pályázatunk eredménye.

Az V. ifj. pályázatunkra 7 dolgozat érkezett be. Az első díjat, tíz koronát a *Matyó, a galamb* című végtelen kedves rajz nyerte meg. Jeligéje »Zöld erdőben, lombos ágon, ott van az én boldogságom«. Tendenciája az, hogy az állat a szabadságra született és hogy vétek őt fogva tartani. A jeligés levélből *Schwartz Földn*, a helyb. áll. felsőbb-leányisk. VI. oszt. növendékének neve került ki. A második díjat, 8 koronát, a »*Csalogánydal*« nevű rajznak íteltük oda; jeligéje: Estszél eleget bolyongott, Pihenni a fákra suhan, Madarak csoportja a lombot, Megszállta bizalmasan. Szerzője *Borbély Zoltán* a helybeli ev. ref. gymn. VIII. osztályának tanulója. A harmadik díjat a »*Hogyan lettem állatvédő*« című, »Az állatvédelem nemes eszme, Ezt művelni emberi kötelesség« jeligéjű dolgozat nyerte, melynek szerzője *Gyalui Bernáth Osskár*, helybeli kereskedelmi akadémiai tanuló. Az elnök-szerkesztő a három jutalmat már el is küldte a nyerteseknek.

A többi dolgozat átvehető az elnök lakásán márczius 5. első napjában, délelőtt 9-től 10-ig.

Az első díjat nyert dolgozatot ebben a számban adjuk, a másik kettőt az áprilisi illetőleg a májusi számban közöljük.

Matyó, a galamb.

Első díjjal jutalmazott pályamunka.

Irta: *Schwartz Földn*, a helybeli fels. leányisk. VI. oszt. növendéke.
Zöld erdőben, lombos ágon
Ott van az én boldogságom.

A kis Gábor sirva szaladt be nénje szobájába.

— Az Istenért, mi történt? — kérde Iduska.

Gabi nem felelt, csak zokogott keservesen.

Iduska megijedt; kérésre fogta a dolgot: — Édes kis Gabikám ne sirj hát. Mondd meg szépen, mi bajod.

Gabi elfojtva zokogását, szepegeve felelé: — A Matyó . . . tudod, az az én szép fehér galambom, . . . elrepült.

— Csak ez a baj, — sohajtá megkönnyebbülve Iduska — S ugyan, hogy történt ez a borzasztó szerencsétlenség? — tévé hozzá mosolyogva.

— Hát . . . nyitva hagytam a szobaajtót és . . . kirepült

— Akkor magad vagy az oka Gabikám.

— Máskor soha sem repült ki, ha nyitva is volt az ajtó

— Persze, mert le volt vágva a szárnya; s most hogy megint kinőttek a tollai, itt hagyott téged. Ez bizony igen természetes. Gondold csak el, ha téged bezárnának egy kicsi, sötét szobába; s ottan soha, soha nem mehetnél ki a szabadba; a rétre, az erdőbe, hanem mindig ott kellene ülnöd egymagadban. Egyszerre azt vennéd észre, hogy a szobaajtó nyitva maradt. Nos, mit tennél akkor?

— Hát kimennék — mondá hirtelen Gabi.

— Na látod. Így tett a Matyó is. Oh, mert a kis madarak is érzik a szabadság holdogító varázsát, nekik sem mindegy az, ha kalitkában vannak elzárva, vagy a szabadban repdesnek.

— Nálam sokkal jobb dolga lett volna, mint a szabadban. Odakünn éhezni, fázni fog, ha majd eljön a hideg tél. Tudom, hogy akkor vissza jön majd hozzám.

— Ne higgyed azt kis öcsém. A madár legdrágább kincse a szabadsága. Nem adja ő azt fényes kalitkáért, jó eledelért oda. Inkább éhezik, fázik, csak szabad legyen. De ezt te még nem érted. Hanem, mondok én neked egy kis történetet, abból majd megláthatod, hogy a madarak éltetője, napsugara, boldogsága: az édes, az imádott szabadság.

Figyelj tehát. Mikor én a harmadik elemibe jártam, kaptam a nagybácsitól egy gyönyörű galambot. Jaj, hogy örültem neki. Matyónak neveztem el, épen mint te a tiédet. Folyton vele játszottam. Megtanítottam a kezemből enni, s hogy a fogam közé tett buzaszemet kivegye. Nagyon kedves, aranyos jószág volt. Ide-oda ugrált a szobában; repülni nem tudott szegény, mert le volt vágva a szárnya. Rendesen a vállamon ült; meg-megcsipte a fületem; a csőrét a hajam közé dugta, néha ki is tépett néhány szálát. De én azért nem haragudtam rá, hisz annyira szerettem.

Egy nap, mikor hazajöttem az iskolából, Matyót az ablakpárkányán találtam. Közeledtem hozzá, ő észrevett, de nem jött elém, mint rendesen. Megakartam fogni, de a mint hozzá értem, . . . huss! . . . fölrepült a föggöny karfájára. »Istenem,« kiálték, »a Matyónak kinőttek a szárnyai.« Hívtam, csalogattam aztán, de nem akart lejönni. Ott ült egész nap. Este, mikor már lefeküdtem, lejött, oda ment a kis vályujához, ivott, evett egy néhány szem buzát, azután ismét vissza szállott a magasba. E naptól fogva nagyon megváltozott. Nem volt többé a kedves, vig kis Matyó. Szomorúan lehajtott fővel ült mindig az ablakpárkányon. Sohase engedte megfogni magát, s ha néha nagynehezen a kezem közé kerítettem, csapdosott, verdesett szárnyaival; majd kis szemeivel olyan busan nézett rám, hogy elkellett eresztenem. Nem tudtam kitalálni, hogy mi baja van. Pedig mennyit gondolkoztam rajta; néha még sirtam is. Eleinte azt gondoltam, hogy már nem szeret; s csuf, háládatlannak tartottam. Oh de hamar rájöttem arra, hogy nagyot tévedtem.

Egy nap egyedül voltam a szobában. Matyó, mint mindig, most is az ablakpárkányán ült. Egyszerre koppanást hallok az ablakon, feltekintek, hát Istenem, a külső párkányon két szép galamb ült; az odaszort buzaszemeket szedegették. A Matyó kikopogtatott nekik a csőrével, azok meg vissza kopogtak. Így tartott ez vagy egy negyed óráig. Egyszerre csak felrepült a két idegen galamb; s ekkor Matyó olyan kétségbe esett mozdulatot tett a szárnyával, hogy én rögtön megértettem szomorúságának okát. Halkan közeledtem hozzá, de ő észre vett még mielőtt megfoghattam volna, megijedve felrepült és . . . csőr, csőr . . . az a sok összetört üveg, pohár, ott hevert a földön, a mit szárnyai a pohárszékről lecsapdosott. Megijedtem! Mit fog ehhez szólni a mama. Hát bizony kereken kijelentette, hogy ez lovább így nem megy; a Matyó mindent összefog törni, tehát e kell vágni a szárnyát. Édes Istenem, le kell vágni a szárnyát!

Nem, nem, én azt nem engedem! Nem akarok oly kegyetlen lenni, mint azok, a kik szegény »rab golyá«-nak elmetelik a szárnyát. Igen ám, csakhogy akkor szabadon kell bocsátanom, s akkor nem lesz többé az enyém; nem fogom többé sohase látni, nem játszhatom vele. Jaj Istenkém, mit tegyek!

Ebben a pillanatban a Matyó az ölembe szállott, rám nézett s én apró szemeiből ezt olvastam ki: »Bocsáss szabadon. Én künn születtem, künn nevedtem fel, s ott a lombos ágon, zöld erdőben van az én boldogságom. Inkább éhezem, fázom oda künn, minthogy itt elzárva dúslakodjam. A bús rabságot nem tudom elviselni, s örökké siratni fogom az elvesztett, édes szabadságom.« Ezt mondta nekem az a kis madár, vagyis jobban mondva: a szívem. Megcsókoztam Matyót, kinyitottam az ablakot és letettem a párkányra. »Menj, kis madár, légy szabad.« Egy pillanatig csendesen, mintegy elkábulva ült ott, azután . . . huss! villámgyorsan elrepült. Követtem a szemeimmel s láttam, hogyan ereszkedik le az utcára, hogy ugrál többi társaival együtt ide-oda, eledelt keresve. Nem volt többé bús, hanem boldog, vidám.

És én, habár az elválás nagyon nehezemre esett, megvoltam elégedve, vigasztalt az a tudat, hogy egy szegény, ártatlan kis madárnak adtam vissza életét, szabadságát.

Itt a kis Gabi közbeszólt: »Iduska, ha nekem még egy galambom lenne, mindjárt szabadon bocsátanám.«

Iduska mosolyogva mondá: „Örvendek, hogy megértettél. De várj csak, még nem végeztem be a történetet. Másnap reggel, mikor az ablakhoz mentem, kívül a párkányon mit pillantok meg? A Matyót! Az én édes Matyóm. Megismertem a nyakára kötött piros szallagról, Több társával együtt szedegették a kiszórt buzaszemeket. Oh! milyen boldog voltam. Vigyázva kinyitottam az ablakot és Istenkém, a Matyó megismert, rászállott a vállamra. Ez bátorította a többieket, mind közeledtek és ettek a kezemből. Képzelheted a boldogságomat! És így történt ez aztán minden reggel. Mielőtt iskolába mentem, megettettem kis galambjaimat, mert ők pontosan jelentek meg minden reggel. Így mindketten boldogak voltunk; a Matyó is, meg én is.«

Gabi feszült figyelemmel hallgatott, s mikor Iduska bevégezte a történetet, élénken így kiáltott fel: »Hátha az én galambom is visszajön. Neki is szalag volt a nyakán; arról felismerném.«

Iduska mosolyogva intett: »Maglehet. Majd holnap reggel kinézünk az ablakon.«

Penzió madarak számára. Chicagóban praktikus gondolata támadt egy bizonyos Cross urnak. Madarak számára Hotel Garnifélet rendezett be, a hol azok azok az állatok, melyeknek gazdái rövidebb vagy hosszabb időre elutaznak, teljes ellátásban részesülnek. A lakás és elátás árait a szerjnt szabják meg, hogy melyik faj eszik legtöbbet. Így például a papagályért, a mely a legnagyobb gourmand a madarak közt, két márkát fizetnek hetenkint, kanári madarért egy márkát. Ezért a pénzért naponta fürdőt és orvosi látogatást is kapnak.

Egyházi egyesület az állatokkal való jó bánásmód előmozdítására Angolországban.

A Sutherlandi herczeg engedélyével a fennevezett egyesület nem rég tartotta negyedik összejövetelét, a winchesteri dékán elnöksége mellett Stafford Houseban. Sok levelök is érkezett, a melyek a művök iránt való általános rokonszenvből tanuskodtak. Az egyesület célja: hogy egyházi közbenjárás által mindenkinek szívére kössék azt a kötelességet, miszerint az állatokkal jól és barátságosan bánjanak. Ez által a társaság segítő testvére lett a metropolis Á. V. E.-einek, a madárvédő, az elcsigázott lovak és az állatkutak — védőegyesületeknek. Az új egyesület minden erejét arra irányítja, hogy a lelkészeket az állatvédelem kérdésének megbeszélésére bírja az *összes fővárosi, vidéki és falusi templomokban*; aztán arra, hogy az ifjuság, a *gyermek*ek tanítást és felvilágosítást kapjanak az *állatok természete és szükségletei felől*, s erről írásbeli dolgozatokat készítsenek, a mely dolgozatok jutalomban, illetve díjban részesülnének. A winchesteri dékán kiemelte, hogy a sportok élvezete, melyet annyira meg szoktak énekelni, nagyon drágán, tuldrágán van megfizetve az áldozatok kinjaival. A dunnedini püspök pedig megjegyezte, hogy a míg szükségesek az Á. V. E.-ek, addig mindig egy fekete folt marad a keresztény vallás paizsán; minden egyházközség tagjainak kötelességökül kellene elismerniök, hogy azon célokat, melyeket ezen egyesület szolgálni igyekszik, praktikus valósággá válják. Aztán kérvényt intéztek a parlamenthez, melyben a közbürohidakon mindennap előforduló kegyetlenségek megszüntetését kérik. Végre elhatározták, hogy ezen-tul a Szentháromság — vasárnapján a templomokban és vasárnapi iskolákban az állatvédelemről szóljanak.

A párisi Á. V. E. három milliónyi öröksége.

Párisban f. é. január havában meghalt egy érdekes asszony, Madame Chassegras, aki III. Napoleon uralkodásának második felében ragyogó szépségével tünt ki Párisban. Körülbelül harmincz esztendő óta rendkívül nagy pártolója volt az állatvédelemnek. Különösen a lovak iránt volt nagy részvéttel s gyakori gyalogsétái alkalmával a bérkocsisok között pénzt osztogatott ki. Az egyiknek azt mondta, vegyen pokróczot a lovának, a másikkhoz így szólt: — Nézze csak, a lova szomjas; hozzon neki egy veder vizet.

A bérkocsisok aztán szépen ki is használták a maguk javára ezt a gyöngéjét. A maga lovaival valósággal gyöngében-bánt. Az istállója a hálósobája alatt volt s ha éjszaka a legcsekélyebb zaj is felhallatszott a szobájába, lement, hogy megudja az okát. Kutyákat is tartott, s azoknak ugyancsak jó dolguk volt nála. A párisi állatvédő egyesületnek természetesen buzgó tagja volt, amit legjobban az bizonyít, hogy *hárommilliónyi vagyonát az egyesületnek hagyta*. Csak azt kötötte ki, hogy szervezenek *tizenkét új felügyelői* állást, amivel tökéletesítsék az egyesületnek ugynevezett előfogát intézményét. Ez az intézmény abban áll, hogy nagyon megterhelt teherkocsik lovainak az egyesület lovaival könnyítik meg a munkáját.

Az állatok lelki világából.

Tapa l'oeil.

A párisi dandy-kutya.

Irta Barabás Albert.*)

A július 14-iki francia nemzeti ünnep, melynek legnagyobb látványossága Párisban a Marsmezei katonai parádé, egy emléket keltett föl bennem. Mindaz, mit e káprázatos katonai díszszemle nyújt a szemnek, rég elhalványodott emlékezetemben, csak egy alakot látok olyan élénken, mintha itt ülne szemben íróasztalimmal.

Pedig nem volt valami földi nagyság vagy földöntúli szép asszony (a milyenek gyakran vetődnek a Mars-mezei ünnepélyére), hanem egy igénytelen, négylábú állat, egy közönséges kutya.

De ez a kutya páratlanul áll a történelemben. Ha hínni lehetne a lélekvándorlásban, *Tapa l'oeil* nagy bizonyosság volna e hit mellett. Így hívták t. i. azta csodalényt a párisiak. Hőfehér, finom szőrű állat volt ez a kutya, angol agár és uszár sajátságos keveréke; szőrének csillogó fehérségéből azonban két fekete folt vált ki, közvetlenül a két szeme mellett, valami komoly, idegenszerű tekintetet kölcsönözve kimeredt, nagy szemeknek. Erről a két fekete foltól nevézték el *Tapa l'oeil*-nek.

Mikor először láttam, a Mars-mezei ünnepen, ott volt a nagy tribünön, abban a fényes társaságban, mely a köztársasági elnök fényes kíséretét képezte. Aranyhímzésű, rendjelekkel teleaggatott egyenruhájú kölföldi tchék mellett ült a széken, peczkesén, magasra föltartott fejjel. Az öreg Grévy, papa figyelme ellankadt a nagy hőségben s syeme olykor-olykor le is csukódott, a mint elvonultak előtte a gyalogosok, a fekete lófarkos sisakú dsidások, a bönadrágos vadászkatonák, a fehér burnuszukban festői zuávok, a bresti és toulini tengerészek, meg a saint-cyri iskola csinos növendékei, a 30-nál több zenekar idegeket korbácsoló, folytonos marseillaise-e mellett, — egyedül *Tapa l'oeil* ült és nézet, rendíthetetlen nyugalommal, mintha Egyiptom évezredes porából kiásott sphynx lett volna.

Mikor az elvonulás véget ért, s Grévy úr megkönnyebbülve sietett kocsija felé, hogy visszahajtasson a hűvös Elysée-porába: *Tapa l'oeil* is elhagyta helyét, hogy keressen magának a kocsi-táborban egy előkelő fpgatot, mnyben nem ül más, mint egy utolsó divat szerinti hölgyecske. Könnyedén beugrott, helyet foglalt az első ülésen, s azzal a fogat elrobogott.

A »Figaro» munkatársa, az immár boldogult Wolff Albert volt velem ez alkalommal; tőle kérdeztem: kicsoda az a hölgy, kinek a kutyáját föleresztették a tribünre?

Az öreg úr széles arczán vidám mosoly czikázott keresztül.

— A livre d'or-nak tart engem, hogy Páris mind a húsz-ezer híres szép leányát ismerjem? Az a nő kétségkívül csinos és elegáns, de *Tapa l'oeil* nem az övé.

*) A Vasárnapi Ujságból.

— Ki vagy mi az a *Tapa l'oeil*?

Megbotránkozva nézett rám.

— Ön nem tudja, ki a *Tapa l'oeil*? Igazán nem tudja? — és éreztem, hogy értékemben 50 százalékot vesztettem előtte e tudatlanságom miatt

Alázatos mentegetőzéseim után végre elmondta *Tapa l'oeil* történetét, mely oly csodás, oly hihetetlen, hogy nem merném tovább adni, ha saját szememmel nem győződtem volna meg az elmondottak valóságáról.

Egy napon a Boulevard des Italiens legelőkelőbb kávéházában, a Grand Café-ban, hová amerikai milliomosok, orosz hercegek, párisi tékozlók és — magyar bohème-ek szoktak járni, megjelent egy fehér szőrű, fekete szemfoltos kutya. Egyedül jött és az egyik piros bársony karszékben telepedett. A pinczereknek tetszett a kutya nyugodtsága, s midőn a mellette elmenő kávéfőltetőnek megtrátozta a fehér kötényt, ez nevetve töltött neki egy csészébe tejet. A négy.ábú vendég előkelő lassúsággal szűrösölte a tejet és ott maradt a kávéházban 11 óráig. Ekkor kísétált a boulevardra, vagy félóra hosszat ógyelgett az opera körül, benézett a Rue de la Paix-be, hol a kirakatokat bíráló hölgyek körül szoktak sétálni az előkelő dandyk, s aztán besétált Páris legelőkelőbb vendéglőjébe: Tortonihoz. Itt sem dobták ki; maga a tulajdonos, az öreg *Tortoni* parancsolta meg, hogy a különös vendéget szolgálják ki. Az előkelő törzsvendégek, köztük Aurélien *Scholl* az »Événement» akkori szerkesztője, meglepetve nézték a különös állatot, s ez utóbbi nevezte el »*Tapa l'oeil*»-nek. Ebéd után *Tapa l'oeil* kiállott az aszfaltra és várt. Egyszerre a kocsik végtelen forgatagjából előtört egy öt ló által húzott óriási bárka, egyike ama lóversenyteri omnibuszoknak, melyek egyszerre 40—50 embert szoktak kiszállítani a Páris melletti lóversenyterekre: Auteuilbe, Vincennes A Neuillybe, Saint-Quenba, stb. Gyorsan felugrott, s betelepdedba, az utasok közé. Az ellenőr ki akarta lökni, de az utasok pártett fogták, s *Tapa l'oeil* kijutott a versenyterre. Végignézte mind ját öt futamot, de távozáskor nem ült megint omnibuszba, hanem a félvilág egyik legelegánsabb hölgyének kocsijába ugrott. A hölgy meg volt lepetve, de vendégszeretőnek mutatta magát és behozta Párisba *Tapa l'oeil*-t.

Mikor beértek a Madelaine-tumplomhoz, hol a nagy boulevardok kezdődnek, *Tapa l'oeil* leugrott a kocsiról és sietett a Grand Hotel udvarába, mely délutáni 6 és 7 óra közt, ebéd előtti időben, nyüzsög a sok idegentől. A széles terraszon, szemben a szökőkuttal, leheveredett és nézte az emberek sürgés-forgását ép oly nyugalommal, mint a tabouretteken ülő párisi világfiak. Midőn fél nyolczkor megkondult az ebédre hívó harangszó a hotelben, átsétált a közeli Tortonihoz és a gazda jóvoltából urasan megébédelt.

Jóllakván, a Grand Cafét kereste föl, s a terraszon foglalt helyet. vizsgálgatván a járókelők óriási tömegét, csakügy. mint

a tősgyökeres párisiak. kiknek egyik élvezete üldögelni az esti órákban a kávéházak előtti kis asztalkáknál.

Éjfél tájban ellépdelt a Café Americain-be, hol gavallér urak szoktak mulatozásra összegyűlni, s ott időzött hajnalig egy sarokban, s azután egy magánosan maradt hölgyet kísért haza, annál maradt másnap délig.

Ezt azt életmódot folytatta éveken át bámulatos következetességgel. Hű maradt a Grand Caféhoz, Tortonihoz és a Café Americainhez. Nem mulasztott el dé'utánonként egyetlen lóversenyt és soha nem történt meg, hogy omnibuszon tért volna vissza. Mindig más és más elegáns hölgyet tisztelt meg azzal, hogy haza hozatta magát.

Ismerte egész Páris és babonás hittel vette körül.

— Világfi lelke költözött beléje, — mondogatták komoly emberek is.

És valóban úgy élt, mint egy párisi viveur, kinek semmi dolga nincs. A félvilági hölgyek kitüntetésnek vették, ha a lóversenyről haza hozhatták. Ismeretlen csillag-nak az állapította meg a hírét, ha *Tapa l'oeil*-t látták a fogatában.

Kalandja csak egy volt, de az is emelte hírnevét. Tortoninál történt, hogy egyszer valamelyik pinczér durván megrugta. *Tapa l'oeil* nyomban ölhagyta a helyiséget és másnap már *Brébaut*nál, szintén elsőrangú helyiségében ebédelt, hol tüntető nyájassággal fogadta a ssemélyzet. *Tortoni* törzsvendégei nyugtalankodva tudakozódtak utána, s a tulajdonos a következő nap délelőttjén személyesen ment keresni a Grand Café udvarára a megbántott vendéget. Hízelkedve hívta magával; *Tapa l'oeil* elment vele, de midőn a vendéglőben meglátta a goromba pinczért, megvetőleg hátat fordított és távozott.

A vendégek elhagyással fenyegették a helyiséget, ha *Tapa l'oeil*-nek elégtétel nem adatik. *Tortoni* engedett és a pinczért elcsapta. Másnap újból elhívták a rejtélyes vendéget, s ez meggyőződván, hogy megbántója már nincs ott, ismét elfoglalta rendes helyét.

A lóversenyeken kívül csak egy hely volt, hol évenként meg szokott fordulni: a július 14-iki Mars mezei szemlén. Hírneve biztosított számára ülőhelyet a tribünön, hol mindenki ismerte.

Magam két ízben láttam ott, és számtalanszor rendes tartózkodási helyein. Ámbár nem vagyok hívője a lélekvándorlásnak, rám is különös hatást gyakorolt. Nem volt benne semmi a rendes kutya-tempókból. Soha sem hízelkedet, sőt nem tűrte a czirógatást sem. Ugatni csak egyszer hallották, akkor is utoljára ugatott.

Auteuilben történt. A verseny után egy fiatal amerikai miss kocsiába ugrott. A kisasszony azonban nem akarván, hogy *Tapa l'oeil* hírbe hozza (tisztességes milliomos leány volt, ki magában élt Párisban), szépen letette a földre. Ez a váratlan megszégyenítés dühbe hozta *Tapa l'oeil*-t; nehányat vakkantott, s aztán végigvágódott a földön. Meg volt halva.

Ismerősei behozták Párisba, s a haláleset híre villámgyorsan terjedt el, a klubokban, kávéházakban és vendéglőkben nagyobb szenzációt keltve, mintha kormányváltás útott volna ki. Az éjjeli lapok hasábkot irtak róla.

A Grand Café tulajdonosa, *Valpoli* követelte magának a kitüntetéset, hogy törzsvendégének hült tetemeit átvehesse és kitömessze. *Tapa l'oeil* földi maradványai díszes üvegszekrényben most is ott nyugszanak a Grand Café fényes nagy termének két oszlopa közt. Nyakán széles aranyöv van (a Café-Americain hölgyeinek megemlékezése) s rajta e föllrat: »Legkedvesebb barátunknak — Tapa l'oeil-nek».

Siró állatok. Egy német természettudományi lap hosszabb cikkben foglalkozik ezzel a kérdéssel s azt bizonyítgatja, hogy amint nevetni, úgy sirni is tud nagyon sok állat. A kutya, a ló, a patkány, a szamár, a teve, a szarvasok, a maimok, az elefánt — mind tud könyezni, ha szenved vagy ha valami nagy bánata van. A csimpánz úgy zokog, mint egy ember, s az elefánt, ha már nem tud üldözőitől menekülni, nagy könyecseppeket hullat. *Burton* azt írja, hogy a szíriai sivatagban akárhányszor látta a tevéket könyezni; az meg közönséges dolog, hogy az elcsigázott, nagyon meghajtott lovak szeméből szinte patakzik a köny. *Livingston*nak volt egy kis majma, a mely kétségbeesve jajveszékelt, ha nem vették mindjárt ölbe, a mikor ő szerette volna; a kutya pedig, ha a kölykeit elássák, néha napokig sir utánok s nemcsak vonításával jelzi érzelmét, hanem azzal is, hogy könyezik.

*

Legenda a . . . disznóról. Flandriában beszélnek ezt a legendát, a mely annak adja okát, hogy miért tekintik a zsidók olyan állatnak a disznót, a melynek nusból tilos enniök. Járt Jézus Flandriában, mondja a legenda. Ment az uton, békességben, a mikor találkozik egy csoport zsidóval. A zsidók már messziről ujjal mutogattak reá és nevettek rajta. És szólt az egyik: — Majd meglássuk rögtön, hogy isten-e, a mint magáról ő mondja és csodákat tud-e tenni? Odabujt azután, aki ezt mondotta, egy üres hordó alá. És a mikor odaérkezett Jézus, mondták néki a többi zsidók: — Ha isten vagy: mond meg, mi van a hordó alatt? — Egy disznó, felelé Jézus. És röhögtek amazok durván, hogy ime, felültették a magát istennek vallót. Milyen nagy lón azonban az ő rémülésök, a mikor elgördítve a hordót, alóla vaióban egy disznó ugrott fel, a mely dühös röhögéssel futott el az uton, oda, a földet turó disznófalka közé. Megrémülének ők még jobban és ama nap óta nem merik enni a disznó husát, félvén, hogy eme hitsorsosuk egy utódját ennék . . . Így szól a flandriai legenda, a mely érdekes és naiv, mint minden legenda.

Az előkelő kutya.

A Tapa l'oeil története egy előkelő kutya életmódjáról szól; e pár sor egy előkelő kutya — toilettejeit tárgyalja. A párisi békés és erkölcsös bourgeois mostanában csöndes csodálkozással nézi azokat a kirakatokat — mert egész kirakatok telnek meg velök — a melyek a kutyák öltözékdarabjait mutogatják.

Ismeretes, hogy Párisban divat a kutyákat öltöztetni, éppen úgy, mint az urnőjök is öltözködik. A kis ölebe külön szabója, külön fodrásza és külön körömnnyírója van, csipkébe és bársonyba öltözik és szatinnal bélelt ágyban alszik. Este elmegy a színházba urnőjével, a ki vagy a muffjába, vagy a réticulejébe bujtatja. Minden párisi asszony azt szeretné, hogy az ölebe hasonló legyen a Massiac asszony kutyájához, a mely menuettet tánczolt és üdvözölte a királynét. A Pompadour asszony ölebei ma nem dicsekedhetnek már azzal, hogy ők az egyedüli megfestett ölebek, s pótak ma is akadnak, a kik a szép úrasszonyról s kutyájáról egyként imak csiszolt rimű szonetteket. Az öleb különben magi is divatczikk, már tudniillik a mi a fajtáját illeti. Az a fajta kutya, a mely egy évig divatos volt, a jövendő évben már nem foglalhat helyet egy előkelő család asztalán, azaz szalonjában sem.

Ime miféle toilette-titkai vannak az előkelő kutyának.

Kihimezett fehéreneműjök van, a melyet — az előkelő világ szokása szerint — Londonban mosnak. Hálóingek is vannak, még pedig kérfélék: selyemből vagy csak vászonból, nevék monogrammbetűivel. Van reggeli ruhájok, nyári ruhájok, köpenyök. A vizitre szövetrohát kapnak, czobolyprémes diszszel. Színházi toilettejök szatin, aranynyal áttörve. Balvállukon kis zsebecskét viselnek, abban van a zsebkendőjük. Mert a nátha nem emberi kiváltság, és a náthás kutyának is szüksége van a zsebkendőre.

Névjegyek is van, szép nyomásu. A mikor az úrnőjük valahová látogatóba megy, a maga névjegye mellé odahelyezi az ölebéét is, föltéve tudniillik, hogy azon a helyen is van kutya, a ki természetesen viszonzni köteles ezt a figyelmet. Kalapot is viselnek és pedig a divatnak megfelelően reggelenként puha, kerek kalapot, este azonban czilindert.

A lábbeli is igen fontos. Egész cipőraktár némely öleb szekrénye. Van esős időre való: kaucsukból, azután van ózbőr, lakk, orosz bőr, házi komótczipő, sőt papucs is. A nőnemű kutyák persze osztják úrnőjük hiúságát, tehát ékszert is viselnek. Arany karpereczet, brocheot, nyakéket és kutyavoltukat nem szégyelve: arany csengetyüket is. Keféjük, fésűjük van tengersok: a szőrüket simító, fényesítő, fésülő, fogkefe (fogpasztát nem használnak a kis kedvesek), körömkefe és mind teknősbékahejéből van a fésűjük. Ha napközben szundikálni akarnak, kényelmes kosárkák várnak rájuk, s ha utazni viszik őket, külön kis kupéba zárják ökutyaságaikat.

Ilyen az előkelő kutya.

HIREK.

Allatorvosok a ménésbirtokon. Darányi Ignác dr. földmivelésügyi miniszternek az az elhatározása, hogy az állatorvosi akadémiát végzett fiatal állatorvosoknak évi 600 frt ösztön díj mellett alkalmat nyújt, mikép az állami ménésintézeteken két éven át gyakorlati ismereteket szerezzenek, már a megvalósulás stádiumába jutott, a mennyiben már eddig kilencz ilyen ifju nyert elhelyezést a ménésbirtokokon.

A tavaszi állatvásárok. Az Orsz. Magy. Gazd. Egy. állatvásárait a következő időszakokban fogják megtartani: IX. tavaszi luxuslóvásár márczius 29., 30. és 31-én a Tattersall istállóiban. X. tavaszi luxusvásár ugyanott május 16., 17. és 18. napjain. A díjlovaglás és díjugrás a luxus lóvásárral kapcsolatban május 18-án fog megtartatni a Tattersall versenypályáján. A díjazással egybekötött XV. tenyészállatvásár határnapjai még nincsenek végleg megállapítva, márczius második harmadában fogják megtartani. I-ső díjazással és próbavágásokkal egybekötött hizott állatvásár a székesfővárosi marhavásártér istállóiban április 2., 3. és 4-ikén.

Állategészségügyi évkönyv. A dr. *Hutya* Ferencz szerkesztésében megjelenő Állategészségügyi Évkönyv 10-ik évfolyama megjelent. Ez is, mint az előző kötetek, hivatalos adatok alapján ismerteti, még pedig szakavatottan, beható és főleg gyakorlati irányban az állategészségügy terén történeteket s képét adja a hazánkban nagyfontosságú ügy fejlődésének. Ismerteti az állatorvosi akadémia mult évi történetét, részletesen adja elő az állategészségügyi rendészet minden nevezetesebb fázisát s végül függelékben adja az állategészségügyre vonatkozó tárgyakat és rendeleteket.

»**Utmutató** az állategészségügyre, illetve az élőállatok és állati nyerstermények szállításánál követendő eljárásra» című füzetek negyedik kiadása megjelent. Mikép az előbbi kiadásokat, ezt is a földmivelésügyi miniszter a kereskedelemügyi miniszterrel egyetértőleg adta ki. Összeállította dr. *Rugány* István, földm. s. titkár. Az utmutató két részből áll: a másodikrészt kiegészít az »állategészségügyi értesítők«.

Az állattenyésztés érdekében a földmivelésügyi miniszteri kerületi felügyelőségeket fog szervezni. A felügyelők kötelessége lesz, hogy évente többször beutazzák kerületeiket s tanulónyáikról és a kezeléstről részletes jelentést küldjenek. Az ország kilencz kerületre osztatik fel.

A libák tömésénél előforduló kegyetlenségek tárgyában a karlsruhei Á. V. E. körözüvényt küld szét, a melyben felszólítja a közönséget, hogy észleleteit, tapasztalatait e téren vele közölje, mivel legközelebbi közgyűlésében foglalkozni szándékozik a liba sorsának javíthatásával. — És van csakugyan más mód is a szárnyasok gyors hizlalására, mely nemilyen állatkinzás s melyet a jövő számban közölni is fogunk.

Állataink kínjairól.

Megnyugvással tölt el, hogy a nagy közönség is kezd foglalkozni a szegény állatok ügyeivel, bajaival. Az Állat Védő Egyesület elnökéhez intézett alább közölt három levél is tanuskodik erről. Ajánljuk a közönség és a hatóság szives figyelmébe. Az első a madarokról szól ekképpen: „Nagyságos asszony! Tudomást adtak nekünk azon sajnós körülményről, hogy a külvárosokban mindenütt tömegesen fogdossák össze a madarakat. A szébbeket eladják kaliczkás rabnak, s a többit pedig megölik és megeszik.

Midőn ezeztől a Tkts Elnökséget értesitem, tiszteletteljesen hozzuk sürgős javaslatba azt, hogy miután ez irányban rendőrségünk kérésünkre úgy sem tesz valamit, a mellékelt plakát min-tát nyomassa ki a Tkts Elnökség legalább 100—200 példányban és azokból a külvárosok alkalmas pontjain ragasztasson ki közszemlére különösen: A Holdvilág-utczában, az Uj szén-utczában, a Sáncazaja-utczában, a Külmonostoron, a Pata-utczában stb. stb. és a Kőváry-telepen. (Meg is lesz.) A plakátok szövege ez: „A madarakat üldözni löni vagy összefogdosni szigorú büntetés terhe alatt tilos. Kérjük a művelt közönség az ez iránt vétőket hozzánk vagy a tek. rendőrkapitánysághoz feljeleteni. Az Á. V. E.“

Tekintve azt, hogy most folyik művelt városunkban ezen barbarismus, alázatosan kérjük Nagyságodat az iránt, hogy a plakátok iránt méltóztassék mielőbb intézkedni. Végül pedig javaslatba hozzuk az apró madaraknak való táplálék hintését legalább a Trencsintéri-parkban, mert ott nagyon sok énekes tályázik. Nagyságodnak legalázatosabb szolgálai. Több tag.*

A másik levél a Kővári telep mizeráit és állatkinzásait írja le: »A drága házi állatainkról szól az ének — azok tönkre mennek azért, mert az intéző körök az utca mizeriákkal nem törődnek! Nagyságod ezen ázsiai állapotokról igen könnyen meggyőződhetik, ha felsétálni szives lesz a Kőváry telepre! Az ember rosszul lesz és elfacsarodik a szive, ha látja azon állatkinzást, a mi ott végbe megy, csak azért, mert a városi ökrök kimélése czéljából kavics nem hordatott föl és e miatt az állatok agyonkinoztatnak. A katonáknak nem rég egy lovuk tönkre ment a Felső-boldog-utczában, mely most úgy néz ki, mint valami ördög árok!

A napokban egy szekér fa a járdáról lezuhant, mert az ugynevezett szekér-út járhatatlan! Hogy mi lesz ott még tavasszal, azt csak a jó Isten tudja! Nagyságod, ha tehet valamit, ne halassa, mert ember és állat egyaránt hálás lesz. Tisztelettel;
Egy szemtanúja.

A harmadik levél a következő:

Tiszteletteljesen vagyok bátor jelentést tenni arról, hogy a Tivoli utczában a földhordások körül a legenbertelenebb állatkinzások folynak. A tulterhelt, földdel megrakott szekerekhez befogott sovány lovakat nem csak ostorral ütik és verik, hanem

dorongokkal is kegyetlenül bántalmazták a gyenge állatokat, a mely bánásmód szármalmas és borítványos látományt képez.

Ezek alapján tisztelettel járulok Nagyságod elé azon javaslatommal, hogy kegyeskedjék sürgetőn a fentiektről a Főkapitány urat értesíteni és felkérni, hogy a Tivoli utcai építkezések környezetéhez sziveskedjék mives napokon egy-egy rendőrt állítatai a végre *hogy az állatkinzó borítványos állapotok a város közepén megszűnjenek, és hogy az emberi szerencsétlenségek ezen nagyszabásu építkezésnél elkerültesenek.*

Lévén Nagyságodnak alázatos szolgája: az Á. V. E. egy választmányi tagja. <

Az Á. V. E. ezeket a felháborító tényeket tudomására hozva a tks. városi tanácsnak, sürgős és szigorú orvoslást kértünk; emberek és állatok egyaránt szenvednek ez állapotok alatt, melyek sem Kolozsvár városához, sem az ember- és állatvédő egyesületekhez nem méltók. Pedig milyen kevés szerrel lehetne ezen utakat rendbe hozni. Kérjük a t. hatóságot e helyen is, hogy a jelen kéréseknek és panaszoknak melőbb s hathatósan eleget tenni sziveskedjék.

1898-ra tagsági díjukat eddig befizették:

Dr. Ajtay Ödönné Besztercze.	Keller Lajos ügyvéd, Budapest.
Á. V. E. Kassa.	Koerfer István gazd. akad. s. tanár
Beke Benjamin prem. kanonok, Jászó.	Gr. Kuun Géza M.-Németi.
Both Ferencz k. r. tanárj.	Márkus Erzsi.
Dr. Csécsi Miklós ev. ref. lelkész, Makón	Pásztélyi János kuriai bíró Bpest.
Dr. Dobszay Antal apátkanonok, Pécs.	Dr. Pásztélyi Jenő ügyvéd Budapest.
	Dr. Veress Enore tanár, Déva.

Szerkesztői üzenet.

Budapesti figyelmes barátoknak. Ugy van. Az *Aurora* utolsó számában megjelent Coppée-féle cikk a macskákról, Széchy Károlyné fordításában, éppugy az »Állatok Védelmé«-ből van véve, mint a hogy a *Magyar Bazar*-ban közzétett »Kutyákról« szóló dolgozat Széchy Károlyné tollából, meg a Barbelli-féle hangyacikk is az »Állatok Védelmé«-ből volt átvéve.

Három pályázónak. »A roppant templomok mi szépek,« »Miért e csend e némaság« »No, jeliges dolgozatok szépen meg vannak írva, de mint-hogy nem elbeszélések, hanem tisztán csak elmékedések, nem feleltek meg a pályázat feltételeinek. Mint elmékedéseket szívesen tesszük közre; várjuk a szerzők határozatát. A *há kutyá* című rajz (*Jó lett helyébe jót várj* jeligével) alá lévén írva a szerző nevével, a helyett, hogy a név külön borítékba lett volna zárva, a pályázaton nem vehetett részt.

